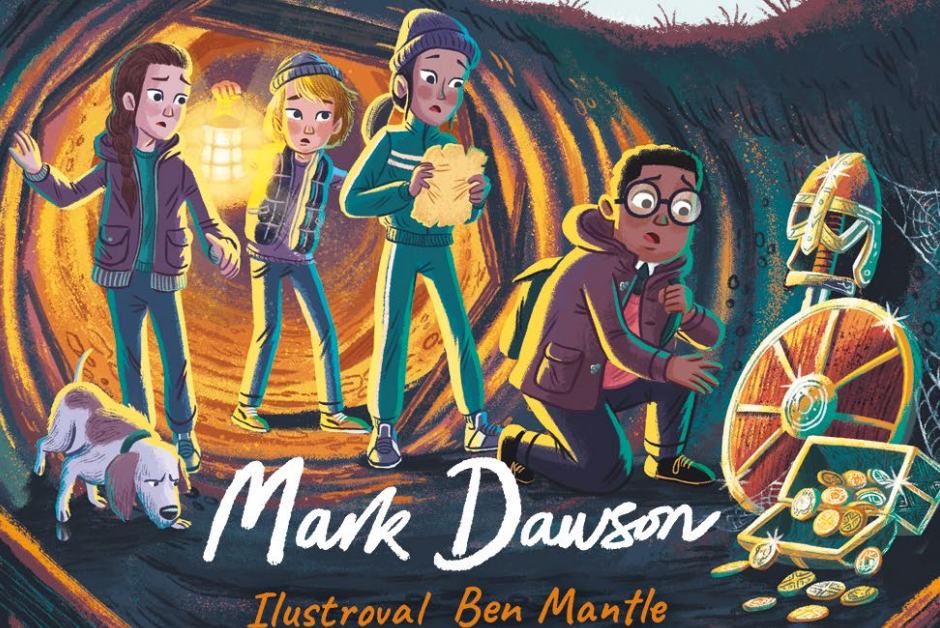

PARTA
MALÝCH
DETEKTIVŮ

TAJEMSTVÍ ZTRACENÉHO POKLADU

Mark Dawson

Ilustroval Ben Mantle

bamb**oo**k

Mé rodině

TAJEMSTVÍ ZTRACENÉHO POKLADU

Mark Dawson

VE SPOLUPRÁCI S ALLANEM BOROUGHSEM
ILUSTROVAL BEN MANTLE

Poznámka autora

Hrabství Suffolk v Anglii je domovem mnohých tajemství, duchů a prastarých legend, které se staly skvělou inspirací pro Partu malých detektivů.

Například by vás mohlo zajímat, že Černý ďas je opravdová místní pověst – strašidelný černý pes, který se toulá venkovskou krajinou východní Anglie. Podle těch, kteří ho spatřili, je divoký a děsivý a plíží se temnými cestičkami a osamělými stezkami, kde z jeho vytí „tuhne krev v žilách“.

Hrad Ufford je inspirovaný hradem Orford, který stojí v pěkném stejnojmenném městě na pobřeží. Pyšní se bludištěm strašidelných chodeb, sklepením, kaplí a věžičkami. Můžete ho navštívit po celý rok, ale nikdo vám bohužel nezaručí, že tam naleznete poklad.

Ragnar Lodbrok byl skutečný vikingský hrdina, který vedl řadu divokých nájezdů na britské pobřeží a vyraboval mnohé poklady během vlády anglosaského krále Edmunda Mučedníka (který se opravdu stal králem, a to už ve věku čtrnácti let).

A nakonec sám Ragnarův poklad byl inspirován úžasným anglosaským pokladem, který byl nalezen v Suttonu

Hoo, jen pár mil od Orfordu. V pokladu byla zlatá helma, zbraně a nepočítaně šperků. Vše bylo objeveno v hrobce krále Redwalda a nyní je celý poklad k vidění v Britském muzeu.

Opravdu doufáme, že jste si *Tajemství ztraceného pokladu* užili stejně tak, jako jsme si my užili bádání a psaní. Těšíme se, že se brzy uvidíme při dalším dobrodružství z této série.

Mark Dawson a Allan Burroughs

Lucy

Odvážná, věrná a sportovní. Chce se stát olympijskou vítězkou, tak jí nezkřížte cestu...

Max

Šprt se zlomyslným smyslem pro humor.
Samozvaný dětský génius – jen to neříkejte
jeho mámě.

Jack

Smělý, vtipný a skvělý kuchař – ale nevěřte
všemu, co vám navykládá.

Charlie

Divoká jako lev, svého psa Sherlocka miluje víc než lidi. Nikdy jí neříkejte Charlotte!

Sherlock

Hlasitý štěkot, studený nos, velké srdce – pátý člen party.

KAPLE

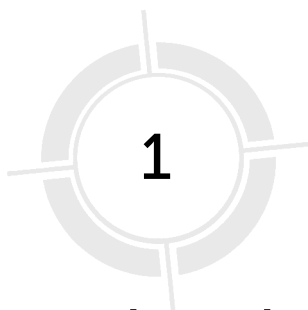
JEZERO

HRAD

POHŘEBNÍ
MOHYLA

VCHOD
DO TUNELU

KOMNATA
S POKLADEM

TAJNÉ PLÁNY

Jackovi rodiče se hádali.

To nebylo nic neobvyklého. Táta byl většinu roku na pracovních cestách a Jackovi se po něm strašně stýskalo. Ale kdykoli byl doma, hádali se s mámou často až do té doby, než zase odjel za prací.

Dnešní hádka se týkala dovolené, kterou pro ně táta připravil jako překvapení. Jack seděl u kuchyňského stolu se skloněnou hlavou a předstíral, že si dělá úkoly, ale pozorně poslouchal, jak táta vysvětluje svůj plán.

„Už jsem ti to říkal, Penny,“ opakoval trpělivě. „Je to hrad. *Opravdový* hrad. Jeden z mých klientů ho koupil jako investici a zrovna ho rekonstruuje.

Říkal, že tam můžeme jet, už mi dal i klíč. Má cimbuří a velké krby, a dokonce i vodní příkop." Přistoupil ke své ženě a objal ji kolem ramen. „No tak, budeme tam jenom my tři. Jen si představ, jak skvěle se tam budeme mít.“

Jack si už představoval, jakou zábavu si na hradě užijí. Viděl sám sebe ve velkém hodovním sále, jak hází kosti od hostiny psům, nebo jak stojí na stráži u padacího mostu s smečem v ruce.

Přemýšlel, jestli na hradě mají brnění a meče a podobné záležitosti. Pokud ano, byl si jistý, že nikomu nebude vadit, pokud si jeden meč půjčí na malý trénink šermování.

Naneštěstí Penelopa Carterová neměla hrady zrovna v lásce. Nezajímala ji historie ani místa, kde byla zima a vlhko. Také si moc neužívala, když někde byli „jen oni tři“. Penelopa Carterová měla ráda slunce, pláže, koktejly a okouzlující lidi s ne-skutečným opálením, kteří nosili značkové oblečení. Přijala plány svého manžela se založenými rukama a kamenným výrazem.

„To je pro tebe tak typické, Mikeu,“ pronesla. „Přijedeš domů s nějakým napůl rozmyšleným plánem, že všichni pojedeme na hrad, a myslíš si, že z toho budeme nadšení.“

Když na to přišlo, Jack z toho plánu docela nadšený byl, ale věděl, že teď pravděpodobně nebude ta nejlepší chvíle něco říkat.

„Zamyslel ses vůbec nad tím, jestli to je něco, co by se líbilo i mně?“ zeptala se. „Obtěžoval ses vůbec

zeptat, jestli nemám na tyhle prázdniny nějaké plány?”

Mike Carter na svou manželku prázdně zíral. „Tak máš na prázdniny nějaké plány?”

„Abys věděl, tak mám,” odpověděla Penelopa. „Maria Santorini mi zavolala, když jsi byl pryč, a pozvala nás na týden na jejich jachtu na Středozemní moře. Evidentně tam bude každý, kdo v módě něco znamená. Samozřejmě jsem to pozvání přijala. A odjíždíme dnes večer.”

Jack tiše zasténal při představě týdne stráveného na jachtě s lidmi, které nezná a kteří budou celou dobu mluvit jenom o módě.

Jeho otec se ještě nechtěl vzdát. „Ale Penny,” prosil. „Nemohli bychom prostě...”

„Ne, nemohli,” odpověděla Penelopa Carterová pevně. „Pořád zapomináš, že jsem měla kariéru v módním průmyslu, Mikeu. A pokud si jenom na jediný moment myslíš, že propásnu příležitost setkat se se starými přáteli a pojedu do nějakého zatuhlého studeného *hradu*...” vyplivla to slovo,

jako by mělo nepěknou pachut', „... pak mě moc dobře neznáš.“

Ramena Mikea Cartera poraženě poklesla a Jackovi bylo jasné, že jeho prázdniny na hradě se mu vzdalují. Rozhodl se, že teď přišla ta pravá chvíle, aby do toho zasáhl.

„Ale, mami, na hradě by to bylo bezva. A taky by to bylo vážně vzdělávací. A kromě toho fakt nechci strávit týden na jachtě.“

„Tak to máš štěstí, Jacksone,“ prohlásila jeho matka, „protože ty jsi pozvaný nebyl.“

Jack se zamračil. „Cože?“

„Ano, bojím se, že je to jenom pro dospělé,“ dodala matka. Jack otevřel ústa překvapením.

„Neškleb se, drahoušku. Sám jsi řekl, že by sis z toho neužil ani jediný moment. Zavolala jsem babičce a domluvila se s ní, že přijede a ten týden tě pohlídá. Určitě si to spolu skvěle užijete.“

„Ale mami...“ začal Jack.

Penelopa Carterová pozvedla prst. „Promiň, ale už o hradech nechci slyšet ani slovo. Tvůj otec a já

pojede na jachtu a ty, Jacku, zůstaneš tady s babičkou. A to je moje poslední slovo. Teď, pokud mě omluvíte, musím jít balit.“

Předtím, než mohl Jack nebo jeho otec říct jediné slovo, Penelopa odplula z místnosti a nechala je na sebe bezmocně zírat.

„Promiň, Jacku,“ hlesl táta. „Myslel jsem, že ten hrad bude dobrý nápad.“

„Je to dobrý nápad, tati,“ prohlásil Jack. „Nemohl bys ji přemluvit, aby...“

„Bojím se, že ne. Tvoje matka je rozhodnutá, že bude po jejím. Radši půjdu a pomůžu jí s balením.“

Když táta odešel z místnosti, Jack odhodil propisku a zhluboka si povzdechl. *Týden doma s babi, pomyslel si. To budou teda prázdniny. Vsadím se, že se nestane vůbec nic vzrušujícího.*

* * *

Jack strávil zbytek dopoledne ve svém pokoji truchováním a představováním si, jak příšerně nudné

tyhle prázdniny budou. Domem se rozléhalo boučání z půdy, odkud táta snášel kufry, a taky došlo ke středně velké hádce, když si máma nemohla vzpomenout, kde má svůj pas.

„No, co čekáš, Mikeu!“ křičela, když už potřetí prohledávala zásuvky v pracovně. „Už je to tak dlouho, co jsem někde byla, že tě nemůže překvapovat, že ho nemůžu najít.“

Konečně bylo balení u konce, pas se našel a v domě byl znovu klid. Táta se objevil ve dveřích Jackova pokoje s unaveným výrazem. „Jen jdeme nakupovat,“ řekl. „Tvoje máma potřebuje pár věcí na tu dovolenou. Neměli bychom být pryč víc jak hodinu... nebo možná dvě.“

Brzy potom, co rodiče odešli, začal v hale zvonit telefon. A protože existoval jenom jeden člověk, který jim volal na pevnou linku, Jack okamžitě věděl, kdo volá.

Vzal sluchátko. „Ahoj, babi,“ pozdravil.

„Jackson, to jsi ty?“ zeptal se hlas na druhém konci. „Slyšíš mě? Tady je babička. Mluv, chlapče!“

„Ano, vím, že jsi to ty, babi,“ řekl Jack. Babička špatně slyšela a její hlas v telefonu vždycky zněl, jako by se snažila mluvit s někým na dně velmi hluboké studny. Podržel si telefon trochu dál od ucha. „Jak se máš?“

„Kdo jsem? Už jsem ti řekla, kdo jsem, hlupáčku. Jsem babička,“ odsekla.

„Ano, babi,“ opakoval Jack a přál si, aby mohli celý rozhovor začít znovu. „Slyšel jsem, že za mnou přijedeš.“

„Měla jsem se o tebe tenhle týden postarat. Ale úplně jsem zapoměla, že jsem slíbila Doris Flatleyové, že s ní pojedu do Littlehamptonu navštívit její sestru. Budu to mít pořád na talíři, když nepojedu. Prosím, řekni Penny, že nakonec nebudu moct přijet.“

„Aha, to mě mrzí,“ odpověděl Jack. Bylo mu to opravdu líto, protože si dokázal představit, jak špatně jeho matka tuhle novinu přijme.

„Máma s tátou šli nakupovat nějaké věci na dovolenou. Mají večer letět do Itálie.“

„No, s tím já nic nenadělám,“ odsekla babička. „Kromě toho je Littlehampton mnohem hezčí než Itálie. Mají tam až moc much a jedí tam chobotnice, dokážeš si to představit?“

Jack byl zmatený. „V Littlehamptonu jedí chobotnice?“

„Ne, v Itálii, hlupáčku. Vyříd' Penny, že mi to je moc líto, ale že pokud Doris Flatleyovou zklamou, bude o mně šířit v bridžovém klubu příšerné pomluvy.“

„Má ti máma zavolat?“

„Určitě ne,“ pronesla babi rezolutně. „Půjdu brzy do postele a nechci, aby mě někdo rušil. A teď utíkej a nezapomeň vyřídit moji zprávu. Sbohem.“

Linka zmlkla ještě předtím, než Jack stačil odpovědět. Položil sluchátko a promnul si ucho, které měl celé horké. Mluvit s babičkou bylo jako mluvit se stařenkou verzí jeho matky a bylo to zrovna tak únavné.

Opravdu se netěšil na to, až bude vyřizovat babiččinu zprávu. Buď bude muset jeho máma zrušit

plány, anebo hůř – bude ho muset vzít s sebou. Každopádně bude zuřit, a ať už to dopadne jakkoli, najde si způsob, jak hodit vinu na něj. Jen kdyby jí o babiččině telefonátu nemusel říkat.

Pak se zarazil. Co kdyby jí to neřekl? Co kdyby rodiče odjeli do Itálie a babiččinu zprávu by nedostali? To by nebylo tak špatné, že ne?

V Jackově mysli se začal rodit nápad, a když sahal po svém mobilu, na tváři se mu pomalu rozléval úsměv.

2

JACKOVY NOVINKY

Charlie Wellsová se podívala do ledničky a povzdechla si. Jedno rozměklé rajče, seschlý kus sýra a půl litru mléka. *S tím toho moc nenadělám*, pomyslela si. Zvedla krabici s mlékem, přičichla si k ní a pak se rychle odtáhla. Zrovna vylévala zkyslou hrudkovitou hmotu do dřezu, když do kuchyně vešla její matka.

„Charlie, zlatíčko, co to tu tak strašně smrdí?“

Brenda Wellsová byla korpulentní žena, která měla v oblíbě volné plátěné kalhoty, rozevláté košile a otevřené sandály. Posadila se ke kuchyňskému stolu, zavřela oči, mnula si v malých kroužcích spánky a tiše sténala.

„To ta lednice, mami,“ vysvětlila Charlie, když složila prázdnou krabici od mléka a dala ji do tříděného odpadu. „Nemáme doma absolutně nic k jídlu, a co máme, prošlo už minulé Vánoce. Jestli budeme dneska večeřet, musím jít na nákup.“

Brenda přestala sténat a prohrabovala se šuplíkem nacpaným šroubováky, balíčky karet, zlomenými tužkami a starými klíči, které už dávno k ničemu nepasovaly.

„Ano, tady je to.“ Vytáhla dlouhý balíček s vonnými tyčinkami. „Lotosový květ a jasmín – věděla jsem, že to tu někde máme. To odtud ten zápach vyžene.“ Zapálila vonnou tyčinku plamínkem ze sporáku a rozháněla šedá oblaka kouře po místnosti.

Charlie nakrčila nos. Nesnášela vůni vonných tyčinek ještě víc než zápach zkyslého mléka.

„Fajn,“ prohlásila. „Jdu na nákup, než umřeme hladem. Co by sis dala o víkendu k jídlu?“

Matka přestala mávat vonnou tyčinkou a znovu se posadila. „Pro mě nic, broučku. Vždyť víš, že tu nebudu.“

Charlie zamrkala. „Co tím myslíš? A kde budeš?“

Matka netrpělivě plácla do stolu. „Už jsem ti to říkala, Charlie. Celý týden budu na jógovém kurzu s Miriam a ostatními. Je to každý den až do večera. Odblokuju si tam svoje čakry a vypustím svou vnitřní bohyni.“

Charlie se zamračila. „Vůbec nemám ponětí, co to znamená.“

Brenda protočila oči. „Je to součást mojí spirituální cesty, zlatíčko. Ale neboj se, každý večer se vrátím. Nechám ti tu nějaké peníze na jídlo a máš moje telefonní číslo, kdyby něco. Jenom budeš muset hlídat dům, když budu pryč, to je všechno.“

„Hlídat dům?“ Charlie se podívala na odlupující se omítku na kuchyňských zdech. „Co myslíš, že se s ním stane? Pokud by se sem někdo vloupal, bude mu nás spíš líto a ještě nám tu nechá nějaké jídlo.“

Brenda obrátila oči v sloup a uhasila vonnou tyčinku o podšálek. „Prosím, nedělej zase scénu, broučku, už se opravdu musím začít vypravovat. Tak, neviděla jsi někde moje modlitební korálky?“

Když Brenda odešla z kuchyně, Charlie pohlédla na svého věrného psa, který ji pozoroval z pelišku. „No, Sherlocku, myslím, že se o sebe tyhle prázdniny asi budeme muset postarat sami. Co na to říkáš?“

Malý pejsek se posadil, zavrtěl ocasem a zaštěkal. Charlie se zakřenila. „Jo, taky mi přijde, že to bude zábava,“ souhlasila a sáhla pro svoje tenisky. „Co kdybychom se cestou z obchodu zastavili v plážové chatce za ostatními? Tohle by mohly být ty nejlepší jarní prázdniny vůbec.“

* * *

„Tak jak se ti to stalo?“ Max položil hrnek s horkou čokoládou na stůl před Lucy a posadil se vedle ní na polštář.

Lucy si vyčerpaně povzdechla. „Přespolní běh. Táta říkal, že mi prospěje, když si vyzkouším jinou formu tréninku. Musela jsem celý minulý týden běhat z kopce do kopce. Byla to docela zábava až do chvíle, než mi noha sjela do králičí nory.“

Chmurně se zadívala na svou zavázanou nohu, kterou měla položenou na polštáři. „Doktor říkal, že to je jenom ošklivé podvrtnutí, nic vážného, ale bude trvat aspoň šest týdnů, než budu moct zase pořádně trénovat.“

„Šest týdnů s nohama nahoře,“ poznamenal Max. „To zní skvěle.“

Lucy se zamračila. „To není vtipné, Maxi. Pro atleta je strašné, když nemůže trénovat.“

Max se zatvářil rozpačitě. „Promiň. Pořád zapomínám, že jsou i lidé, kteří mají pohyb rádi. Můžu ti nějak pomoci?“

Lucy se usmála. „Jenom mi dělej o prázdninách společnost, jinak se tu unudím.“

„Určitě!“ Maxovi se nic nezamlouvalo víc než představa, že bude moci celý týden zůstat uvnitř. „Hele, možná bych tě mohl naučit hrát *Dračí pelech*.“

Lucy pozvedla obočí. „*Dračí pelech*? To bych radši vypila hrnek Jackovy hrudkovité horké čokolády.“

„Když už mluvíme o Jackovi, kde je?“ zeptal se Max. Podíval se na mobil, kolik je hodin, a pak vyhlédl z okna na pláž, jestli ho nezahledne. „Říkal, že se tu máme sejít už před dvaceti minutami.“

Venku dnes hodně foukalo. Moře bylo šedé a nehostinné a na větrem bičovaný písek se odvážilo jen několik pejskařů. Max byl rád, že plážová chatka měla malá kamna a pohodlné sedačky, na kterých se mohl uvelebit.

„S čím myslíš, že přijde?“ zeptala se Lucy. „Jeho zpráva zněla vážně nadšeně.“

„Znáš Jacka,“ řekl Max. „Vůbec bych se nedivil, kdyby to bylo něco, kvůli čemu všichni skončíme za mřížemi.“

Lucy se usmála. O Vánocích je Jack všechny vyvezl za dobrodružstvím v „půjčené“ motorové lodi a všichni se kvůli němu dostali do potíží s policií. Ačkoli, připomněla si, kdyby to Jack neudělal, nikdy by nepolapili gang, který pašoval ohrožená zvířata.

„Jdou sem Charlie a Sherlock.“ Max odstoupil od dveří, aby Charlie mohla projít. Nesla igelitovou

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajemství ztraceného pokladu – Parta malých detektivů.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.